

WIE KUN JE NOG VERTROUWEN ALS JE
GEHEUGEN JE IN DE STEEK LAAT?

WACHT

MAAR

AF

LOES DEN HOLLANDER

DE CRIME COMPAGNIE

EEN

Het kan alleen gebeuren als het volle maan zal zijn.

Over het begrip volle maan worden vanuit de folklore verschillende opvattingen beschreven, die variëren van maanziekte, beelden van huilende wolven in het bos met hun spitse neuzen gericht op de lichtgevende bol in de lucht, tot onrustig gedrag van kinderen. De een noemt het bijgeloof, de ander houdt er serieus rekening mee en stemt er ingrijpende beslissingen op af of door uit.

Ik voel me vanaf mijn vroegste jeugd al prettig als het volle maan is. Rustiger, zelfverzekerder. Ik wil dan het liefst de hele nacht buiten zijn en kan eindeloos lang turen naar dat bijzondere licht dat met geen enkel schijnsel te vergelijken valt. Het is een licht dat me wakker houdt, ontzag inboezemt, troost, verwarmt en moedig maakt.

Wat ik me heb voorgenomen kan dus alleen lukken als het volle maan zal zijn.

Vannacht is het volle maan.

Maar vannacht is nog te vroeg.

Ik herinner me het geluid van een trommel in mijn hoofd en dat het getrommel snel oorverdovend werd. Het enige wat ik begreep was dat ik geen stap op de keldertrap moest zetten en dat ik de vaas die ik wilde gaan halen beter kon pakken als mijn hoofd weer normaal zou zijn. Daarna was de wereld weg en nu ben ik blijkbaar wakker geworden.

Ik ben niet meer in het huis van mijn moeder, ik zit op de rand van een bed en iemand vraagt of ik nog een kop thee wil. Het is een jonge vrouw in een lichtblauw uniform.

Ik kijk om me heen en zie een rollator staan.

Het lijkt erop dat ik in een ziekenhuis ben beland, de vrouw is waarschijnlijk een verpleegkundige. Maar hoe ben ik hier terechtgekomen? Is Brent in de buurt? Heeft mijn moeder me hiernaartoe gebracht?

De vrouw in het blauw herhaalt haar vraag. Ik zeg dat ik geen thee lust. Ze slaat haar handen voor haar mond. ‘Je lust opeens geen thee, hoe kan dat nou?’

Zou ik dromen?

‘Zei je echt dat je geen thee lust? Je meent het, hè? Maar je hebt sinds je hier bent elke dag thee gedronken.’

Ik kijk om me heen. Rechts is een groot raam, links een deur.

Heb ik in deze kamer elke dag thee gedronken? Om hoeveel dagen gaat het dan? Misschien moet ik dat gewoon maar niet geloven.

De vrouw schenkt glimlachend mijn glas nog een keer vol.

Ik lust verdomme echt geen thee. Ik wil koffie. Maar laat ik me beheersen. Er is iets gebeurd en ik kom er wel achter wát precies. Ik begin opnieuw. Dat doen Brent en ik ook altijd als we ruzie

krijgen. Een van ons kapt dan alles af en stelt voor om opnieuw te beginnen. Meestal ben ik dat.

Nog een keer, vooruit maar. Misschien helpt het als ik een gebaar maak terwijl ik iets vraag. Het meisje in het blauw heeft waarschijnlijk weinig ervaring met mensen die ontwaken na even van de wereld te zijn geweest. Dat is mij in ieder geval wel duidelijk, ik mis een paar uur en in die tijd ben ik blijkbaar hierheen gebracht. Zou er iets in mijn hoofd zijn gebeurd? Ik wrijf voorzichtig over mijn schedel en betast vooral mijn achterhoofd. Daar zaten die trommels. Er zijn geen kale plekken, ook geen verband. Ik heb dus geen wond aan mijn hoofd.

‘Weet je nog wat er is gebeurd?’ vraagt de blauwe.

Ik aarzel.

‘Ik haal dokter Talman.’ Ze kijkt op haar horloge. ‘Ik denk dat hij nu wel tijd heeft. Wacht maar even.’ Bij de deur draait ze zich om. ‘Je weet toch wel wie ik ben? Jessica, je contactverpleegkundige. Tot zo, Franka.’

Ze weet hoe ik heet. Wat weet ze allemaal nog meer? Contactverpleegkundige. Contact met wie, over wie? Hoelang ben ik hier al? Welke datum is het vandaag? In welk ziekenhuis ben ik terechtgekomen?

Op de vensterbank ligt een tijdschrift. Als ik me niet vergis is het een *Privé* met op de cover een foto van Marco Borsato. Als ik opsta, word ik meteen duizelig. Laat ik me aan het bed vasthouden en rustig naar het raam lopen. Dat blijkt niet zo eenvoudig, de duizeligheid dwingt me weer te gaan zitten. Mijn hoofd bonkt en ik voel hoofdpijn opkomen. Ik hoor dat er iemand binnenkomt en zie Jessica en een kleine man staan.

Hij komt met uitgestoken hand op me af. ‘Ik hoorde dat u wat meer wil weten over wat er met u is gebeurd. Dat wil ik graag uitleggen. Ik ben Wolf Talman. We hebben elkaar al eerder gezien, maar u stelde tot nu toe geen vragen en ik heb gewacht tot u daarmee begon. Ik word hier door iedereen bij mijn voornaam genoemd, dat praat toch wat gemakkelijker dan op een formele

manier. Zullen wij dat ook doen? Fijn. Het heeft even geduurd voordat je goed wakker werd, Franka. Je handelde tot nu toe als het ware nog op de automatische piloot en je leek je niet bewust te zijn van waar je was. Nu je echt wakker bent geworden, kunnen we aan de slag.'

Waar heeft die man het over? Ik kijk om me heen. Wat kan ik gedaan hebben op de automatische piloot?

'Weet je waar je bent?' vraagt Wolf.

'In een ziekenhuis?' vraag ik me hardop af.

Hij buigt zich naar me toe. 'Je hebt twee weken in het AMC in Amsterdam gelegen, daar ben je geopereerd. Je hebt een bloeding gehad door een aneurysma in je hoofd. Het aneurysma is via een ader in je lies gerepareerd. Je was na de operatie snel bij kennis, je reageerde op opdrachten, maar je leek niet echt wakker te worden. Je kon slecht tegen prikkels en je wilde ook niet eten, daardoor ben je lichamelijk erg verzwakt en is er besloten dat je het beste een tijdje kunt revalideren. Daarom ben je overgebracht naar de revalidatieafdeling van een verpleeghuis. Daar ben je dus nu. Verpleeghuis De branding in Bergen. Begrijp je wat ik zeg?'

'Ja.'

Wolf kijkt me aan. 'Kun je je iets herinneren van wat er is gebeurd?'

Ik leg mijn linkerhand tegen de plek op mijn hoofd aan waar het tromgeroffel vandaan kwam.

'Je herinnert je het moment dat het misging. Had je pijn in je hoofd?'

'Ik hoorde trommels,' antwoord ik.

Wolf knikt bedachtzaam. 'Je hoorde trommels. En weet je waar je was op dat moment?'

'Bij mijn moeder. Ik wilde een vaas uit de kelder halen, maar door de trommels durfde ik de trap niet af te lopen.'

'Verstandig besluit,' prijst Wolf. 'Je bent toen buiten bewustzijn geraakt en je moeder had gelukkig snel in de gaten dat er iets met

je aan de hand was. Ze heeft het alarmnummer gebeld en je bent met een ambulance eerst naar het Medisch Centrum Alkmaar gebracht. Daar werd door een scan duidelijk dat je een aneurysma had in je hoofd en toen ben je direct vervoerd naar het AMC in Amsterdam.'

Ik knijp mijn ogen stijf dicht.

Wolf raakt mijn arm aan. 'Is het te veel informatie tegelijk?'

Ik knik en open mijn ogen weer.

Hij loopt naar de vensterbank en pakt de *Privé* op 'Kun je lezen wat hier staat?'

'*Privé*. Op de cover staat Marco Borsato.'

Wolf legt het tijdschrift weer neer. 'Ik heb me aan je voorgesteld. Heb ik gezegd dat ik Koen heet?'

Ik heb geen zin in domme spelletjes.

Wolf weet niet van ophouden. 'Of heb ik gezegd dat ik Wolf heet?'

Ik knik gehoorzaam. Jij je zin, Dokter Dwerg.

'Je begrijpt me, je kunt informatie vasthouden. Je bent echt wakker, je praat coherent en we kunnen aan de slag,' zegt Wolf.

Ik kan er niets aan doen, ik moet gapen. Hoe maak ik hem duidelijk dat ik niet onbeleefd wil zijn?

Wolf glimlacht. 'Ik zie dat je moe bent, rust maar even uit.' Hij kijkt op zijn horloge. 'Ik ben een paar uurtjes in overleg, maar straks kom ik terug. Jessica blijft bij je in de buurt.' Hij steekt zijn hand op als groet en loopt de kamer uit.

Jessica schudt de kussens op mijn bed op. 'Ga maar lekker liggen, ik kom over een halfuurtje bij je terug.'

Ik ga gehoorzaam liggen. Mijn oogleden zijn zwaar. Zo moe op eens.

Ik hoor mijn mobiel en vis hem uit mijn tas. Mijn moeder belt, ze wil natuurlijk weten waar ik blijf. Ik meld me en zeg meteen dat ik er bijna ben. Ze noemt me een lekkere treuzel en vraagt of ik erg nieuwsgierig ben naar de verrassing. En of ik heb gedaan wat ik heb beloofd. Ik antwoord dat ik de grootste slagroomtaart bij me heb die ik kon vinden. Met extra chocoladekrullen, de banketbakker heeft die persoonlijk toegevoegd. Daarna vraag ik of ze misschien de Staatsloterij heeft gewonnen? Ik hoor haar lachen, ze zegt dat ik als kind al ontzettend nieuwsgierig was. Het gaat om veel geld en het heeft inderdaad iets te maken met de Staatsloterij. Ze heeft in een opwelling een extra lot gekocht en daar is een megabedrag op gevallen. Dat lot is voor mij.

Ik wil weten wat zij een megabedrag vindt. Maar ik begrijp toch ook wel dat het geen verrassing meer is als ze het nu al door de telefoon zegt?

Wat is er aan de hand met mijn gezicht? Ik mep weg wat me aanraakt.

‘Hé, doe eens rustig,’ hoor ik Brent zeggen.

Ik open mijn ogen en kijk of ik mijn mobiel ergens zie liggen.

‘Dat was een heftige droom, geloof ik,’ stelt Brent vast. ‘Dag lief, ik hoorde dat je wakker bent geworden en ik ben meteen naar je toe gekomen.’

Hij strekt zijn armen naar me uit en ik kruip tegen hem aan. Ik voel zijn lippen op mijn voorhoofd. ‘Ik droomde dat mijn moeder belde,’ leg ik uit.

Hij geeft geen antwoord. Ik herhaal nog een keer wat ik net zei en ik voeg eraan toe dat ik graag mijn moeder wil zien.

Opeens snikt hij. ‘Ik ben zo bang geweest, zo bang! Het leek alsof je iedereen herkende, maar je liep rond als een zombie. En je wilde niet eten, daarom ben je zoveel afgevallen.’

Ik dacht al dat de broek die ik draag eerder te strak zat. Afgevallen. Dat is dan mooi meegenomen.

Brent strijkt de haarlok weg die voor mijn ogen hangt. ‘Er is hier een kapper, laten we daar maar snel een afspraak mee maken. Ik heb karamelmousse meegenomen, speciaal voor jou gemaakt. Zonder rum, dat leek me te zwaar voor je maag. Wil je een beetje?’ Hij houdt de plastic bak met de mousse onder mijn neus.

Ik duw de bak weg. Heeft hij soms niet gehoord dat ik mijn moeder wil zien?

‘Ik laat hem in de koelkast zetten,’ zegt Brent. Aan de toon waarop hij dit zegt hoor ik dat hij geïrriteerd is.

Ik wil iets aardigs zeggen. ‘Lief van je, dank je wel.’

Brent staat al bijna op de gang. Hij draait zich om. ‘Het komt wel goed.’ Er zitten weer tranen in zijn stem. Het volgende moment is hij weg. Ik kan me niet herinneren dat hij zei dat hij ergens naartoe moest. Waarom verdwijnt hij zomaar?

Ik sta op, maar ik ga direct weer zitten. Het lijkt of een deel van mijn lijf niet meedoet. De dokter had het over krachtverlies. Daar moeten we snel iets aan doen, lijkt me. Ik voel me een oud wijf als ik voetje voor voetje in de richting van de wastafel schuifel, terwijl ik me vasthoud aan het bed. Eerst die wastafel zien te bereiken en me stevig vasthouden aan de rand. Laat ik eens in de spiegel kijken of er iets aan me te zien is.

Ik staar naar mijn eigen gezicht. Ik heb opeens zichtbaar jukbeenderen. En piekhaar. Gisteren zag ik er beslist beter uit. Of eergisteren.

Hoelang kan ik hier al zijn? De dokter zei dat ik veertien dagen in het AMC heb gelegen en daarna hierheen ben gebracht. De tijd is opeens een vreemd begrip. Ik bekijk mezelf verder in de spiegel, draai eerst naar links en daarna naar rechts. Het shirt dat

ik draag slobbert langs mijn romp. Mijn buik is plat, mijn billen lijken leeggelopen. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit zo dun ben geweest.

De deur zwaait weer open, Brent en Jessica komen samen binnen. Jessica draagt een dienblad. Ze zet het blad op mijn nachtkastje. 'Verse jus d'orange, een flesje eiwitrijke maaltijdvervanging en een kokoskoek,' zegt ze.

'Ik heb kokoskoeken meegebracht,' vult Brent aan. 'Die lust je graag.'

Ik kijk naar de koek die ik volgens mijn man graag lust. Daarna kijk ik weer naar hem. Hij is mooi, jongensachtig. Ik voel dat ik bloos door mijn eigen gedachten. Mijn vriendinnen vinden het discutabel dat ik ben getrouwd met een man die elf jaar jonger is dan ik. Volgens Brent zouden ze zelf graag zo'n jonge god in hun bed willen hebben. Ik wil de meiden zien, maar eerst moet mijn moeder komen. 'Ik wil mijn moeder graag zien.'

Brent staart me aan. 'Het komt wel goed,' zegt hij. Tranen in zijn ogen.

Hier is iets heel verschrikkelijk mis.